

Norocul în vizită

Alecu Donici

Când norocul schimbă pasul
N-aduc ani ce-aduce ceasul
N. N.
Norocul pururea de toți e blestemat
Că cine boierii nu are,
Sau cel ce nu-i destul bogat,
Toți, de la mic și pân' la mare

Găsesc norocul vinovat.
Când dimpotrivă el, ca orbul rătăcit,
În lume nicăieri nu stă statornicit;
Ci umblă-n vizite, atât la împărați,
Precum la negustori, la domni și la magnați,
Și poate mâni va fi în bordeiașul meu,

Sau în lăcașul tău,
Prea bune cititor!

Dar trebuie să fii tu singur lucrător,

Să iai aminte bine
Și vreamea să nu pierzi

Când de prilejul bun favorisit te vezi;
Căci el ades nu vine.
Iar dacă n-ai știut atunci să folosești,
Apoi fără cuvânt norocul ocărăști.

În margine de târg era o casă mică,
Trei frați în ea trăia, ce nu sporea-n nimică,
La orice se-ncerca, lor le mergea pe dos
Și-ades blestema norocul ticălos.

Pătruns de-a lor strigare,
Norocul hotărî curând să-i viziteze
Și la căsuța lor o vară să văreze.
O vară de noroc! Cui șagă i se pare?
De-ndată s-au văzut puternica-i lucrare:
Căci unul dintre frați fiind cam negustor,
Deși nainte el la toate păgubea,

Acum orice vindea
Pe loc agonisea folos însemnător

Și banii aduna din zi în zi cu spor.

Al doilea din frați
Era cam cărturari;
Citea, scria ca alții,
De prin divanuri mari;
Având însă plecare
Să intre scriitor

La judecătoria, ce-i zic ajutătoare,
Prin a norocului puternic ajutor

Ajunse boier mare.
Acum mă întrebați:

Cu ce s-au folosit al treilea din frați?
Pe el în adevăr norocul au voit

Să-l sprijine mai mult decât pe ceilalți
Și vara lângă dânsu-au stat nedezipit.

Dar numai ce folos,
Că peste vară el tot muște au gonit,
Însă așa de norocos,
Încât nu da o dată
Să iasă mâna lui deșartă.

Plinindu-și vizita, norocul i-au lăsat
Pe unul boierit, pe altul prea bogat;
Iar cel al treilea norocul blestemând
Mă rog să judecați de mai avea cuvânt,
Și oare nu era el singur vinovat?